

עמ"ת 57165/11/16 - מדינת ישראל נגד מחמוד אלעוקבי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 57165-11-16 מדינת ישראל נ' אלעוקבי(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עוררת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מחמוד אלעוקבי (עציר)

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון בתיק מ"ת 54731-11-16 (כב' הש' א' כהן) מיום 23.11.16, בגדרה הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים אשר יבטיחו את המשך התייצבותו לדין. תנאים מגבילים אלו כללו ערבות עצמית בסכום של 20,000 ₪, ערבות צד ג' של ערב ישראלי אחד בסכום של 15,000 ₪, הפקדה במזומן בסכום של 15,000 ₪ ואיסור כניסה לתחומי מדינת ישראל, למעט לישיבות בית המשפט או על פי אישור שהייה כדין.
2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**"); ניסיון להתפרצות לדירת מגורים/תפילה כדי לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק.
3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.11.16, שהה המשיב ברכב מסוג יונדאי בעיר נס ציונה, יחד עם שני אחרים. כאשר הגיע הרכב לרחוב משה לרר, ביקש המשיב לרדת ממנו על מנת להתפרץ לבית. לצורך כך, מרח דבק מגע על אצבעותיו, נטל כפפות וירד מהרכב, אך שב אליו לאחר זמן קצר מסיבה שאינה ידועה לעוררת. בהמשך, עוכב הרכב לבדיקה והמשיב הציג עצמו בזהות בדויה לפני השוטר שערך את הבדיקה. עת נעצר, אמר המשיב לשניים האחרים ששהו עמו ברכב, לומר בחקירתם כי הם בסך הכל נתנו לו טרמפ.
4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. בית המשפט קמא דן בבקשה והורה על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים כנזכר, נוכח התרשמותו מקיומה של חולשה במסוכנות המיוחסת לו. הובהר, כי על אף הודעתה של הגב' תהני אבו סעיד (להלן: "**תהני**") אשר נכחה ברכב עם המשיב, לפיה המשיב אמר לה כי בכונתו לפרוץ, אין בכתב האישום תיאור עובדתי המלמד לאן הוא ניסה לפרוץ, או באיזו דרך ניסה לעשות כן. מכאן הסיק בית המשפט קמא, כי קיימת חולשה בכתב האישום ובמסוכנות הנשקפת מהמשיב. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי עברו הפלילי של המשיב לא נעלם מנגד עיניו,

אך בהיעדר ביסוס ראוי של מסוכנות לשלום הציבור או לרכושו, אין די בעברו הפלילי המכביד של המשיב בכדי להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.

טענות הצדדים

5. העוררת סבורה כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתה, יש לעצור את המשיב עד לתום ההליכים בעניינו. העוררת סבורה כי תנאי השחרור שנקבעו בעניינו של המשיב, אינם מבטיחים את איון עילות המעצר המתקיימות בעניינו. הודגש, כי ערובות והפקדות עשויות להבטיח את התייצבותו של תושב הרשות למשפטו, אך אין בהן כדי להבטיח את איון המסוכנות הנשקפת ממנו לבטחונו ולרכושו של הציבור, כמו גם את החשש לשיבוש הליכי משפט על ידו. העוררת הוסיפה והדגישה כי מדובר בתושב שטחים בעל עבר פלילי מכביד, אשר נכנס לתחומי ישראל ללא אישורים, מתוך כוונת מכוון לבצע עבירות רכוש ונתפס ברכב עם כלי פריצה הסמוכים אליו וכאשר דבק מגע מרוח על אצבעותיו. בנוסף, הפנתה העוררת להודעתה של תהני, בגדרה מסרה כי המשיב הורה לה לעצור את הרכב משום שהוא מעוניין לפרוץ או לגנוב. עוד הודגש, כי מדובר בפעם השמינית שבה נכנס העורר לישראל שלא כדין ובכל אותן פעמים שעשה כן, נלוו לכניסתו עבירות חמורות נוספות. מכאן מבקשת העוררת להסיק, כי אין בערובות הכספיות שהוטלו על העורר כדי להבטיח כי לא ישוב ויכנס לשטחי ישראל כדי לפגוע ברכוש תושביה.

העוררת הוסיפה וטענה, כי במקרה הנדון קמה נגד המשיב עילת מעצר נוספת בדמות החשש לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים. זאת, בשים לב לכך שכתב האישום מייחס למשיב עבירה של שיבוש מהלכי משפט, הנלמדת מכך שהזדהה בזהות בדויה לפני השוטרים שעצרוהו וביקש מהשניים הנוספים שהיו עמו ברכב, לספר לחוקריהם כי נתנו לו טרמפ בלבד. עוד נטען, כי במקרה הנדון קיימת עילת מעצר נוספת בדמות החשש להימלטות מאימת הדין. העוררת סבורה כי מדובר בעילה מוגברת, לאור העובדה שכנגד המשיב עומדים ותלויים מאסרים מותנים רבים, המגיעים לכדי תקופה מצטברת של 34 חודשים.

העוררת הוסיפה והפנתה לכך שהמשיב שוחרר ממאסר שריצה בגין עבירות על חוק הכניסה לישראל אך ביום 19.9.16 ובחלוף זמן קצר של כחודשיים ימים בלבד, ביצע, לכאורה, את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מכאן, מבקשת העוררת להסיק כי המשיב אינו מורתע ולא ניתן לתת בו את האמון הבסיסי הנדרש לשם שחרורו.

העוררת הפנתה לאסמכתאות בתימוכין בטענותיה.

6. המשיב, מנגד, טען כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתו, בית המשפט קמא קבע באופן חד משמעי כי קיימת חולשה בכתב האישום שהוגש כנגד המשיב. הודגש, כי תיאור העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, אינו יכול להקים מסוכנות מבחינה ראייתית. ב"כ המשיב סבור כי עצם תפיסת המשיב עם כפפות ודבק מגע על אצבעותיו, בצירוף כלי פריצה, אינה מקימה תשתית ראייתית לכאורית שיש בה כדי לבסס קיומה של עבירת רכוש. הסנגור הוסיף וטען, כי כלי הפריצה שנתפסו, בדמות פליירים, מברג ומפתח צינורות, אינם כלי פריצה "קלאסיים" ומדובר אך בכלי עבודה שגרתיים. נוסף לכך, נטען כי כלי הפריצה נתפסו ברכב שאינו של המשיב ושלא הוא נהג בו ולכן קיים קושי נוסף לייחס לו את החזקתם, להבדיל מהנוסעים ששהו עמו ברכב. הודגש כי העורר הודה לפני השוטרים כי הוא שוהה בלתי חוקי ושיתף עמו פעולה. אשר לעילת השיבוש מהלכי משפט, הוסיף הסנגור וטען, כי בהינתן הודייתו של המשיב כי שהה בישראל באופן בלתי חוקי ובהינתן קביעתו של בית המשפט קמא לפיה קשה מאוד לייחס למשיב עבירת התפרצות והחזקת כלי פריצה, אין עבירה

שניתן לשבש ולכן לא ניתן לייחס עילת מעצר זו למשיב.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בנימוקי הערר ובהחלטת בית המשפט קמא ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפניי והתרשמתי ממכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי יש לקבל את הערר בחלקו. נחה דעתי כי קיים קושי של ממש לייחס למשיב את האמון המתבקש והמהווה תנאי אין בלתו להוראה על שחרורו בתנאים מגבילים. המשיב אינו מורתע מרשויות החוק ומהעונשים שהושתו עליו. גם המאסרים המותנים שניתנו בעניינו, אינם מהווים את המורא המתבקש מפני עיסוקו החוזר בפלילים.
8. מחומר הראיות לכאורה, עולה כי המשיב נעצר ביום 20.11.16, עת שהה ברכב מסוג יונדאי יחד עם שניים אחרים בעיר נס ציונה. לצדו של המשיב נמצא תיק עם כלי פריצה בדמות מברג, מפתח צינורות, שני פליירים, כפפות, דבק מגע וכובע גרב. המשיב הזדהה לפני השוטרים בזהות בדויה. מהודעתה של תהני, אשר שהתה עם המשיב ברכב, עולה כי סיפר לה שבכוונתו לפרוץ לדירות ולרכבים, מרח דבק מגע על ידיו, נטל כפפות ויצא מהרכב, אך שב אליו לאחר זמן קצר מאחר שהיו מצלמות בבית (ר' הודעתה של תהני מיום 20.11.16, עמ' 1 שו' 8-10). תהני הוסיפה ומסרה, כי התיק עם כלי הפריצה היה מונח על המשיב (ר' הודעתה של תהני מיום 22.11.16, עמ' 2 שו' 28). מחוות הדעת של המומחה, רס"מ שמעון מנוס, עולה כי הכלים שנתפסו בתיק שנמצא ברכב, משמשים לפריצת רכבים ומבנים. מהקלטה שביצעה המשטרה, עולה כי המשיב הורה לשני הנוסעים הנוספים, להגיד בחקירתם כי הם לקחו אותו טרמפ (ר' מזכרו של השוטר מר יצחק יעקבי, מיום 22.11.16). המשיב הודה כי נכנס לישראל שלא כחוק וכך עולה גם מתעודת עובדת הציבור שהוגשה מטעם משרד הפנים והמנהל האזרחי.
9. יתרה מכך, למשיב עבר פלילי מכביד. בשנת 2013, במסגרת ת.פ. 12-06-37669, הורשע המשיב בארבע עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, גניבה, ניסיון גניבה, התפרצות לדירת מגורים והונאה בכרטיס חיוב. המשיב נדון למאסר של 15 חודשים ולמאסרים על תנאי, שהם ברי הפעלה בתיק זה.
- בנוסף, בשנת 2013, במסגרת ת.פ. 12-07-29091, הורשע המשיב בעבירות של שוד מזוין, התפרצות לדירת מגורים, היזק לרכוש וכניסה לישראל שלא כדין. בגין הרשעה זו נדון המשיב, בין היתר, למאסר בן 38 חודשים ול-12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע או עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע.
- בשנת 2015, במסגרת ת.פ. 15-11-1327, הורשע המשיב בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק וריצה מאסר בן חודשיים ושלושה שבועות.
- בשנת 2016, במסגרת ת.פ. 16-02-35105, הורשע המשיב בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק וריצה מאסר בן 4 חודשים, בנוסף ל-4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה על פי חוק הכניסה לישראל.
10. ער אני לקושי שבכתב האישום, המייחס למשיב עבירה של ניסיון התפרצות למגורים, בעוד שתיאור העבירה בכתב האישום, מלמד כי המשיב ביקש "לרדת מהרכב על מנת להתפרץ לבית... מרח דבק מגע על אצבעותיו, נטל כפפות וירד מהרכב, אך שב לאחר זמן קצר מסיבה שאינה ידועה במדויק למאשימה". אכן, העובדות המתוארות בכתב האישום מעוררות קושי לייחס למשיב עבירה של ניסיון התפרצות למגורים. עם זאת, מחומר הראיות לכאורה שבתיק החקירה, ברי כי שהותו של המשיב בישראל ונסיבות תפיסתו לא היו

תמימות. המשיב נתפס כשעל ידיו מרוח דבק מגע, תיק עם כלי פריצה אותר ברכב ומהודעתה של תהני עולה כי המשיב אכן התכוון לבצע עבירות רכוש וכי התיק עם כלי הפריצה היה מונח עליו. כל זאת, כאשר המשיב שוהה בישראל שלא כדיון, כאשר מאסר מותנה מרחף על ראשו בגין עבירות דומות וכאשר אך לפני כחודשיים ימים, ביום 19.9.16, שוחרר ממאסר שריצה בגין עבירות על חוק הכניסה לישראל. בעברו, כנזכר, אף ריצה עונשים נוספים בגין עבירות על חוק הכניסה לישראל ועל עבירות רכוש ואלימות נוספות.

11. לאורן של נסיבות אלו, קשה שלא להתרשם כי המשיב אינו מורתע מרשויות החוק ומהאפשרות כי יאסר, או כי יופעלו כנגדו המאסרים על תנאי המרחפים מעל ראשו. לפיכך, קיים קושי רב לייחס למשיב את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו בתנאים.

כלל ידוע הוא כי שאלת השחרור לחלופת מעצר, תלויה ביכולת של בית המשפט ליתן בנאשם אמון. על כך נקבע כי:

"שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. זו מוסקת, בין היתר, מעברו של הנאשם, מהתנהגותו של הנאשם במהלך האירועים נושא כתב האישום ולאחריהם; ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה המובא לפתחו של בית המשפט (ראו: בש"פ 2737/10 שטרית נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.4.10); בש"פ 1352/07 פאחל נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 22.2.07))" (ר' בש"פ 352/11 איאסי ברי נ' מדינת ישראל ((25.1.2011)).

12. למעלה מכך, בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.13), נקבע כי גם בעבירות על חוק הכניסה לישראל, יש ליתן משקל דומיננטי לעברו הפלילי של הנאשם. ככל שמדובר במי ששב ונכנס לישראל שלא כדיון, יתקשה בית המשפט ליתן בו את מידת האמון הנדרשת לשם שחרורו בתנאים, לאמור:

"שיקול דומיננטי נוסף נוגע לעברו הפלילי של הנאשם - לא הרי מי שזו לו כניסתו הבלתי חוקית הראשונה לישראל כמי ששב ונכנס לישראל ללא האישורים וההיתרים הנדרשים פעם אחר פעם. ככלל, ביצוע עבירות חוזרות ונשנות של שהיה בלתי-חוקית מקשה על מתן אמון בנאשם (בש"פ 10445/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.11.05)). בנוסף, יש מקום להבחין בין נאשם שעברו נקי, לנאשם בעל עבר פלילי. באופן ממוקד יותר יש מקום גם להבחין בין מי שבעברו אך עבירות של שהיה בלתי חוקית למי שלחובתו עבר פלילי עשיר יותר. כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד - ובכלל זה כאשר אין מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדיון, וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהיה בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור, ולהבטיח את ההתייצבות לדיון בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות (ראו למשל: בש"פ 9193/99 הנ"ל; בש"פ 1023/97 אלאטרש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.2.97)). ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדיון לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששוחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור."

13. בנוסף, מקובלת עליי טענת העוררת, לפיה עצם המאסרים המותנים המרחפים מעל ראשו של המשיב,

מקימים עילת מעצר מסוג חשש להימלטותו מאימת הדין. עמד על כך כב' הש' דנציגר בבש"פ 1214/13 פלוני נ' מדינת ישראל ((20.2.13)), בזו הלשון:

"בנסיבות העניין לא מן הנמנע כי די היה בהודאתו של המבקש בקיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירת הכניסה לישראל שלא כדין כדי לבסס עילת מעצר בעניינו [ראו והשוו: בש"פ 2739/02 צבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 926 (2002); בש"פ 10445/05 פלוני נ' מדינת ישראל (14.11.2005); בש"פ 3794/06 רשואן נ' מדינת ישראל (17.5.2006)]. כעולה מפסק דינו של בית המשפט קמא, אין מדובר בכניסתו הראשונה של המבקש לישראל שלא כדין ולחובתו הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות של גניבת תעודת זהות, זיוף, התחזות כאחר והכשלת שוטר. יתרה מכך, המערער ביצע לכאורה את העבירה המיוחסת לו בעת שהיה תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בגין הרשעותיו הקודמות. בנסיבות אלה, דומה כי אכן קיים חשש קונקרטי מפני הימלטותו של המבקש מאימת הדין - חשש אותו לא ניתן לאיין באמצעות חלופת המעצר המוצעת (ועל כך לא חלק המבקש במסגרת הבקשה שלפני) - באופן שמצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים".

14. הנה כי כן, הכללת המקרה דנן בין המקרים שבהם אין ליתן במשיב את מידת האמון הנדרשת לצורך שחרורו בתנאים, מבוססת על אופי המעשים המתוארים בכתב האישום המבטאים, לכאורה, העדר נורמה של ציות לחוק, אף אם מרחפים מעל ראשו מאסרים מותנים. יתרה מכך, אין מדובר במקרה חד-פעמי שניתן לייחס למשיב וגם הליך משפטי קודם שכלל עונש מאסר בפועל בגין עבירות על חוק הכניסה לישראל, ממנו שוחרר המשיב לפני חודשיים בלבד, לא הרתיעו אותו וקיים חשש ממשי כי יבקש להימלט מאימת הדין, נוכח המאסר המותנה בעניינו.

15. לאור המקובץ, שוכנעתי כי יש לקבל את הערר באופן חלקי ולהורות על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת, שתתקבל לאחר שיוגש תסקיר מאת שירות המבחן בעניינו. אין בעצם הזמנת התסקיר כדי לקבע את שיקול דעתו של בית המשפט קמא ובמיוחד כך, לנוכח הקושי הברור של המשיב לצלוח את השלב הראשון הקשור בו, במבחן הדו-שלבי אליו מתייחס בית המשפט בבואו לשקול חלופת מעצר. עם זאת, סבורני כי ראוי שכל הנתונים הנדרשים יעמדו מלפני בית המשפט קמא, טרם מתן החלטה מסכמת בעניינו של המשיב.

16. בית המשפט קמא יקבע מועד דיון מלפניו, שיתקיים בחסות תסקיר.

לידיעת שירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשע"ז, 27 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.

ארז יקואל, שופט